

[Mølgaard]

sætning af fast ejendom er etableret, har den hverken givet noget i kassen eller gavnet formålet – dette at få skabt en lettere adgang til den faste ejendom – eller ført til nogen ligestilling, men kun imødekomet et eneste formål, nemlig et misundelsesformål, idet afgiften måske kunne være et plaster på det sår, der hedder misundelse. Det er ikke nogen særlig konstruktiv politisk drivkraft, og regeringen skal ikke regne med, at vi stiger på den vogn.

Det, der må til, er løbende afgiftspålyggelse. Det vil vi arbejde for, og vi håber, at regeringen kan drives til at arbejde i samme retning.

Wilhelm (VS):

En ting er, at regeringen klart og tydeligt har besluttet sig for, at der ikke skal røbes noget som helst om de boligpolitiske hensigter på denne side kommunevalget, og at man, som boligministeren nu har sagt i flere måneder, undersøger og arbejder intenst med disse ting i boligministeriet. Sandheden er omvendt, at man sjældent har haft det så stille og roligt og haft så meget afspadseringstid i boligministeriet som netop nu, fordi der simpelt hen ikke må laves noget på denne side kommunevalget, som eventuelt kunne sive ud. Men en anden ting er, at hverken boligministeren eller den socialdemokratiske ordfører med ét ord kan forholde sig bare en lille smule konkret til nogen af de hovedproblemer, som så at sige alle landets indbyggere ser tårne op foran sig, når det nuværende boligforligs periode udløber den 1. april 1979.

Hr. Knud Damgaard var tilsyneladende meget præcis med sin ultrakorte tale om socialdemokratiets boligpolitik, som altid bestod i at sørge for, at boligudgifterne ikke blev større, end folk kan betale. Det ville være interessant at høre: betyder det, at man godt kan gentage sådan noget som 1974-forliget, hvor huslejestigningerne for folk i den gamle private udlejningsmasse »kun« blev 50 pct. i snit? Er det den socialdemokratiske boligpolitik, som sikrer, at ingen bliver ramt af huslejestigninger, de ikke kan betale? Hvad betyder det for huslejeekspllosionen, som er tilrettelagt for en 80.000–100.000 lejemål i det nye almennyttige byggeri 1. april 1979 med engangsstigninger på én dag på en

600 kr. i snit? Er det noget, der falder inden for eller uden for hr. Knud Damgaards definition af en socialdemokratisk boligpolitik, nemlig en politik, som skulle sikre, at boligudgifterne ikke blev værre, end folk kunne betale? Ikke et ord om noget af disse problemer.

Nu er det jo ikke kun socialdemokratiet, det var faktisk alle forligspartier, der var til det yderste tilbageholdende med at sige noget som helst om, hvad de mener om det problem, som dog skal have en eller anden afgørelse inden så forfærdelig lang tid. Jeg vil godt i modsætning hertil bruge lejligheden til at sige lidt i korte træk om, hvad VS mener om dette problem.

Krumtappen i en kommende boligpolitik må blive ejerboligområdet, af den simple grund at det er dér, pengene er. Det er ikke, som nogle altid skal ud at forskrække folk med, et udtryk for, at vi mener, man skal til at brandskatte ejerboligindehavere, hverken parcelhusejere eller ejerlejlighedsindehavere. Det er ikke det, det drejer sig om, men alle de opgørelser, vi dog heldigvis har fået i de sidste par år, så sent som for få dage siden, viser jo, at støtteordningerne er til det helt utrolige asocialt fordelt, at støtteordningerne ligger på ejerboligsektoren og selv inden for ejerboligsektoren er asocialt fordelt. Det vides også, at disse støtteordninger, når de falder på den måde, bliver kapitaliseret, og at de derfor ikke er til reel fordel for jævne parcelhusejere eller ejerlejlighedsindehavere. Og da det er dér, de 8 af de 10 mia kr. ligger, så er det altså også dér, nøglen til en fornuftig social omfordeling ligger.

VS' politik på det område har vi fremlagt før med vores ejerboligbeskatningsforslag. Det vil også komme til at indgå i de kommende fremlæggelser af en mere samlet boligpolitik fra VS' side. Jeg skal kort repetere det.

Det består i, at man ikke skal foretage noget drastisk, men man skal foretage en aftrapning af rentefradragsretten i et tempo, som sikrer, at ingen, der følger en gennemsnitlig indkomstudvikling, kommer til at sidde dyrere procentvis i deres bolig, end de gør, når man starter aftrapningen. Det indeholder samtidig – og se, det er ligefrem til fordel for de svageste stillede parcelhusejere – et punkt, der hedder: øjeblikkelig afskaffelse af beskatningen af den såkaldte lejeværdi.